

КОНЦЕРТ ОТ ТВОРБИ НА БЕТХОВЕН

Вторият концерт на Софийската държавна филхармония, бе посветен на 150-годишнината от смъртта на великия композитор. Под ръководството на главния диригент Димитър Манолов оркестърът се представи със стилна програма: Увертюра „Кориолан“, Пети клавирен концерт със солист Венцислав Янков и Седма симфония.

Още в увертюрата пролича амбицията на оркестър и диригент за сериозно, прецизно изпълнение. Действително по отношение на темпа, постепенно усвояване на динамичната градация до нейната кулминация и напускането ѝ след това, на тематична характеристика и най-общи стилски белези произведението прозвуча на не обходимото равнище.

Венцислав Янков неведнъж е бил солист при изпълнението на мащабната клавирна композиция — една от най-представителните за репертоара на един пианист. И неведнъж сме преживявали естетическо удоволствие от неговата интерпретация. За съжаление, това не може да се каже за участието му в настоящия концерт. Тук той беше твърде несигурен както по отношение на техническите проблеми на творбата, така и по отношение на най-елементарните изисквания на музикалната конструкция — верни и издържани темпа, сигурни преходи, подходяща, акцентуация в провеждането на отделен технически пасаж в съотношение с цялото и т. н. Поради това, че стриктно следваше солиста (което е и основно изискване при акомпанимент), Д. Манолов допусна редица размествания в състава, което се дължеше преди всичко на извънстилните темпови отклонения на Янков. Пианистът ни показа хубав вкус и добри възможности при някои по-лирични, кантиленни места от концерта.

С богатата си жанрова характеристика Седма симфония е една от най-привлекателните за изпълнители и за публика. Интерпретацията на това произведение остави противоречиви впечатления; от една страна, така както и в „Кориолан“, се видя правилното разбиране на диригента за съотношението между частите в цикъла, за изграждането на една контрастна драматургия, които кулминативни моменти бяха подчертани с подходяща, стилна мярка, за концентрация в мисленето за цялата форма и стремежът му към нейната пълнокръвна реализация. От друга страна, обаче не се усети каквато и да е по-задълбочена, чисто техническа работа във връзка с фразирани, шрихи, баланси между групите и в самите групи. Такива детайлни технически „дефекти“ имаше на много места: като се почне от прекалено отсечените акорди във въвеждането и не особено блестящото интонационно представяне на духовите инструменти, малко лековатото звукоизличане във втора част, неподходящия, извънредно кратък в издържането на втората трайност тимпан в скерцото, темброво неизравняване и т. н. Струва ми се, че това са неща, които не могат да се оправят и преодолят за един концерт: те трябва да бъдат обект на непрекъснати изисквания от страна на диригента и главния хуложествен ръководител на даден оркестър.

Финалът бе изпълнен с не обходимия тонус и въображение, което затвърди хубавите впечатления от общото изпълнение на симфонията и от цялостното представяне на оркестъра на Софийската държавна филхармония.

Катя ХРИСТОВА